

[Socialministeren.]

Indholdet i afgitatorisk Hensigt, thi der er den afgørende Forskel paa Stillingen i denne Sag og Situationen, sammenlignet med Stillingen i 1927 og andre politiske Situationer i al Almindelighed, at jeg efter alt det, der har foreligget, maatte opfatte min Opgave som en Opgave for den sagkyndige og ikke som en speciel Opgave for den socialdemokratiske Politiker. Og jeg har ogsaa søgt at løse Opgaven i den første Egenskab. Medens man i al Almindelighed, naar man fremstiller sit partipolitiske Synspunkt, naturligvis ogsaa maa tage de Kaar, som den politiske Modstand nu en Gang giver — det gælder f. Eks. for mit Vedkommende om alle de midlertidige Love, jeg har forelagt i Efteraaret, om Brændsel til Aldersrentenydere, om Hjælp til arbejdsløse, om Konventioner o. s. v., og i alle saadanne Tilfælde har jeg naturligvis ikke ventet og har heller ikke faaet andre Vilkaar end de sædvanlige i det politiske Liv, hvor tarvelige end disse efter Omstændighederne er —, saa var Situationen her en anden, og den er i øvrigt saa oplagt klar i dette Tilfælde, lige saa klar, som det er oplagt, at man har misbrugt den. Man har misbrugt Sagen, særlig Forsøget paa den nødvendige, men paa Grund af Fortidens Planløshed yderst vanskelige Opgave at udligne disse Takster; man har misbrugt dette alene til Formaal for en dette Spørgsmaal og Fremtidens Ordning ganske uvedkommende Diskussion om, hvorledes det ene og det andet Parti stillede sig i 1927.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kan ikke faa Øje paa de Indrømmelser, der er gjort overfor Oppositionen, og som skulde foranledige denne til en mere saglig Optræden — ikke overfor mig personlig, jeg har overhovedet ikke noget at klage over, men overfor Sagens Realitet. Ja, det ærede Medlem kan blot læse Fortrykket af min Tale i Gaar; dér vil han finde disse Indrømmelser en for en angivet og angivet tydeligt og klart. Og de er meget betydelige i Forhold til den Politik, Socialdemokratiet under den i øvrigt foreliggende planløse Lovgivning har maattet føre fra Situation til Situation i de senere Aar. De Ændringer, der er sket i Principperne, er dér angivet tydeligt og klart for enhver, der blot er saa sagkyndig, at han er i Stand til at vurdere det nye System og holde det op mod den nuværende Ordning — hvis man kan bruge det Udtryk om den Planløshed, der hersker for Tiden. Jeg skal derfor ikke følge det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ind

paa hans Betragtninger i saa Henseende, jeg har svaret paa det alt sammen.

Derimod synes jeg, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Krav paa Svar paa følgende Spørgsmaal: hvilken Hjælp, tror jeg han sagde, skal de Personer have, der nu ikke kan forsikres efter det nye System? Det tror jeg, det er rimeligt efter den Diskussion, der har fundet Sted, endnu at svare paa, for at det ærede Medlem virkelig kan se, at der heller ikke her er Huller, for saa vidt Lovgivningen altsaa har kunnet udarbejdes endnu. Spørgsmaalet er altsaa, hvorvidt de Personer, der ikke kan forsikres efter det nye System, desuagtet kan faa Aldersrente. Dette Spørgsmaal findes afgjort i Lovforslagets § 78, Stykke 1, hvor det hedder:

„Er en Person ikke sygeforsikret i

Henhold til Afsnit I,“

— altsaa, hvis han ikke har kunnet komme i Sygekasse paa Grund af sit daarlige Helbred eller lignende —

„skal han desuagtet være adgangsberettiget til Aldersrente, for saa vidt han inden sit fyldte 41. Aar overfor Kommunalbestyrelsen i sin Opholdskommune — i København Magistraten — fører Bevis for, at han ikke i de sidste 3 Aar før sit fyldte 40. Aar har opfyldt Helbreds-betingelserne for at optages i en anerkendt Sygekasse eller statskontrolleret Sygeforening.“

Herigennem er der altsaa sørget for alle de Personer, som paa Grund af svigtende Helbred, Invaliditet eller lignende ikke har kunnet sygeforsikres. Og hertil slutter sig Bestemmelsen i § 78, 4de Stykke, hvor det hedder: „Naar svigtende Helbred eller andre ganske særlige Omstændigheder taler derfor“, kan der paa visse Betingelser tillægges saadanne Personer Aldersrente allerede efter det fyldte 60de Aar efter Reglerne for 65-aarige. Det samme gælder endogsaa de Personer, der ifølge § 36 ikke har kunnet optages i Forsikringen mod Invaliditet som Følge af Svaghed. Her er altsaa en Ordning truffet for en Del af de Personer, den ærede Ordfører omtalte. Vi kommer saa til dem, der ikke kan sygeforsikres, og dér maa jo træffes en Ordning svarende til den, der for Øjeblikket findes i Fattiglovens § 63, 3die Stykke.

Endelig kommer vi til dem, der, til Trods for, at de kunde have været syge- og invaliditetsforsikrede, ikke har sørget for at faa denne Forsikring i Orden, og det ærede Medlem spørger da ogsaa, med Rette naturligvis: Hvorledes skal de behandles, det har